

ШТУРМ

Військово-політичний журнал ЛЕГІОНУ імені СИМОНА ПЕТЯЮРИ

РІК 37

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ 1991

Ч. 66

Чи не повторюється історія...?

МІННЕАПОЛІС

ТОРОНТО

ЛОНДОН

МЮНХЕН

СІДНЕЙ

БУЕНОС АЙРЕС

„ШТУРМ“

Військово-політичний журнал Легіону
імени Симона Петлюри.

Рік 37 - кварталник - Ч. 66

Видає Головна Військова Управа ЛСП.

Голова Головної Військової Управи:

Олександр Мельниченко.

Голова Військово-Політичної Ради:

Федір Федоренко.

Редактор: Олександр Мельниченко.

Адміністратор: Володимир Даниленко.

Редагус Колегія.

Адреса Редакції і Адміністрації:

"S T U R M"

P.O. BOX 212

Two Harbors, Minnesota 55616

U. S. A.

Ціна одного числа \$2.00 американських до-
ляра. Річна передплата \$10.00 доларів /з
пересилкою/, або рівновартість в іншій
валюті.

Редакція не прийматиме статей, які не під-
писані автором. У справі не прийнятих
статей редакція не листується. Статті,
коментарі, тощо, підписані авторами, їх-
німи псевдами або ініціалами, не конче
висловлюють погляди чи становище редак-
ції. Редакція застерігає за собою право
скорочувати статті і правити мову.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

Огляд останніх політичних подій в
Україні.

Демократія по-советськи.

Г. Шаталов - Ваш друг Горбачов, це той
же Брежнєв, лише протилежне.

Ю. Устименко - Соромно.

Поступове охолодження Білого Дому до
Горбачова!?

Валентина Миколаївна Чорна.

В. Чорна - Рядки із зони особливого
режиму. Слідчому.

Т. Абрамова та З. Нікольникові - "Туга
зі мною не дружить..."

Чорнобиль.

Українська наука на службі Україні.

Яр. Рудницький - В справі конституцій-
ного оформлення
" нової " України.

З'їзди й сон...

"Советский человек".

Совєтська дійсність.

Російські "хлопці" в Карабахі.

Надзвичайні досяги науки!?

Америка й Східня Європа.

"Народні депутати" без народу.

К. С. Москаленко - Як був арештований
Берія.

Листи з України.

Катруся Романна Павенська.

До чого дійшло КГБ?

Буковинський Курінь.

Посмертна згадка.

На пресовий фонд.

Суд над КПСС в "імперії зла"?

ОГЛЯД ОСТАННІХ ПОЛІТИЧНИХ ПОДІЙ НА УКРАЇНІ

Останні політичні події на Україні свід-
чать про те, що проголошені 4-им Універ-
салом державно-самостійницькі ідеали в
обличчі УНРівської державності живуть в
серцях українського народу по сьогодні.

Уряд УНР під проводом св. п. С. Петлюри
не скапітулював. Окупований український
нарід також не скапітулював. На протязі
70-літньої московсько-більшовицької оку-
пації державно-самостійницькі ідеали ск-
ріпились святою кров'ю українських спар-
таківців-борців за волю України з підпі-
льно-революційних і повстанських лав ОУН
-УПА, невинною кров'ю і муками мільйонів
закатованих в пивницях КГБ, заморених
голодом, нелюдським терпінням мужніх де-
сидентів і т. д.

З почуттям національного гонору годиться
ствердити, що війна України з Москвою, в
інших обставинах та іншими засобами, про-
довжується по сьогодні...

Якщо два роки тому українські неформаль-
ні організації ще не мали виразних пози-
цій в справі державно-політичної майбут-
ності України; якщо в той час ще толеру-
валось намагання затерти різницю між ко-
муністичними вислужниками Москви і укра-
їнськими патріотами-самостійниками; якщо

ще до певної міри толерувалась "перест-
ройка" України на зразок т. зв. "Радян-
ської України кращих ленінських часів" в
тій же тоталітарно-колоніальній системі
марксистсько-московського імперіального
"Союзу", то сьогодні в організованому
українському суспільстві немає жодної
мови про продовження перебування України
в складі т. зв. "оновленого Союзу".

Сьогодні переважна більшість українсько-
го народу вже свідомо того, що пропоно-
вана Горбачовим "перестройка" України на
зразок короткотривалої україномовної "Ма-
лоросії" московсько-більшовицьких коля-
борантів - Хвильових, Скрипників, Петро-
вських і їм подібних - це та ж колонія-
льна Україна без історії, Україна каст-
рована від національно-духової спадщини,
Україна методичного омосковлення без пе-
рспектив та знесення вікових московських
кайданів.

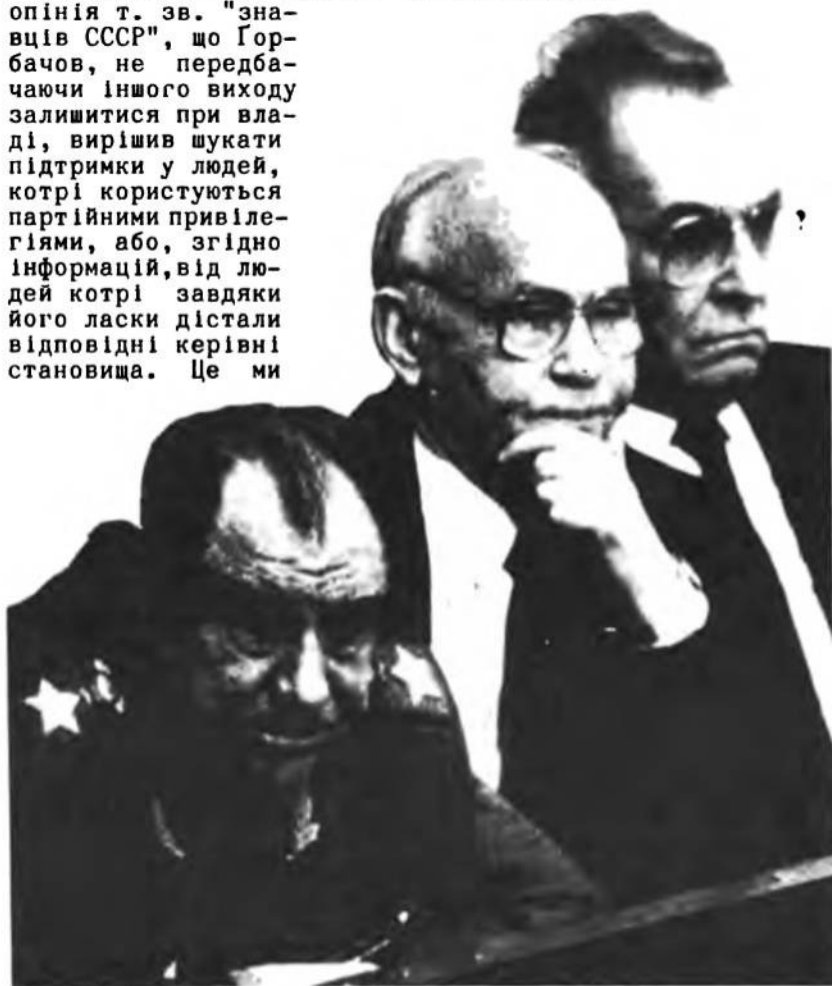
І тому в сучасну пору народні маси вима-
гають реставрації "петлюрівської" неза-
лежної держави 4-го Універсалу в обличчі
окупованої УНР...Український нарід уяв-
ляє нашу політичну еміграцію в діяспорі
патріотичним авангардом з виплеканою, в

/Закінчення на сторінці 22/.

ДЕМОКРАТІЯ ПО-СОВЕТСЬКИ

Судячи по багаточисельним інформаціям із Советського Союзу, у комуністичного диктатора Горбачова не залишилось багато приятелів: робітники його прямо ненавидять, інші насміхаються над ним, а інтелігенція, КГБ й армія, кожний по своїм причинам йому не довіряють.

В останній час на Заході розповсюдилась опінія т. зв. "знавців ССРСР", що Горбачов, не передбачаючи іншого виходу залишитися при владі, вирішив шукати підтримки у людей, котрі користуються партійними привілеями, або, згідно інформацій, від людей котрі завдяки його ласки дістали відповідні керівні становища. Це ми

Зліва - направо: Маршал Дмитрій Язов, Владімір Крючков та Александр Бессмертний. Ці типи комуністичної ідеології не мають наміру міняти систему.

спостерігаємо залицяння Горбачова з керівниками КГБ та генералами армії.

Щодо зменшення кількості збройних сил ССРСР, то, Горбачов, насправді, пообіцяв демобілізувати до півмільйона осіб. Але це є лише обіцянка! КГБ, до зменшення кількості своїх "сексотів", навіть не було у пляні. Підготовка нових офіцерів й військових спеціалістів продовжується в таких же розмірах, як і раніше. Ані бюджет, ані працівники цієї установи, не підлягли навіть критиці.

Але ситуація трохи змінилась, і сьогодні

КГБ з "вовчими задумами" намагається показати свою установу перед населенням й цілим світом у зовсім іншому світлі. Для здійснення цих цілей керівники цієї кримінальної установи витрачають величезні суми грошей на пропаганду. Для розповсюдження своєї пропаганди використовується преса, радіо й телевізії, так як всі ці

установи у державних руках. Хто міг подумати, щоб злочинці цього органу приймали участь по уборці урожаю, доїли корови по колгоспах, управляли тракторами та комбайнами тощо.

Але, крім вищезазначеної пропаганди, керівники КГБ зайнялись введенням ще іншого роду пропаганди. Як вже повідомлялось у пресі, що не так давно був переведений конкурс на звання "Королеви КГБ". Цією "королевою" було вибрано одну з спіробітниць КГБ Катю Майорову. Крім того, на заміні 5-го управління КГБ, завданням якого було займатися "справами" дисидентів, було створено новий відділ по охороні конституційних прав громадян ССРСР, однак функції цього відділу залишились такими як і раніше. Якщо раніше громадян ССРСР арештовували за розповсюдження "клевети" направленої проти державної влади, то тепер їх можуть арештувати за т. зв. "антисупільну діяльність", хоч рамки цієї діяльності ніяк не определіні. І надалі продовжується слідування за інакше думачими, підслухування телефонічних розмов, цензура поштових листів тощо. Це можна пояснити тим, що в советським поштовим управлінні, як і в інших імперіальних управліннях, панує повний хаос.

Під покришкою "гласності" й "перестройки" більша частина пошти в теперішній період перечитується й копірується органами кримінального КГБ. А тому й не дивно, що найбільш популярною піснею в "імперії зла" є:

"Товарищ, верь, зайдет она,
Звезда пленительная гласности,
И Комитет госбезопасности
Припомнит наши имена..."

Так працює горбачовська "гласність" й "перестройка" в "імперії зла"!

Підтримуймо фінансово "І Т У Р М"!

Г. Шаталов
Член Союзу Журналістів СССР
м. Баку

ВАШ ДРУГ ГОРБАЧОВ, ЦЕ ТОЙ ЖЕ БРЕЖНЕВ, ЛИШЕ ПРОТИЛЕЖНЕ

Мені здається, що наш Горбачов робить дуже гарну опінію на Заході. У нашій країні людям він не так подобається. Я рахую, що в цьому своє значення. Так, він дещо зробив для покращення натянутих відносин між Сходом і Заходом. І тому багато людей за кордоном думають про Горбачова як про голуба миру. Але я також люблю мир, я також хочу жити мирно. Але хіба в нашій країні існує що-небудь подібне на мир? Його хитра, лукава політика посіяла ворожнечу між націями, населяючих територію СССР, хоч він ввесь час говорить про дружбу, про демократичні свободи й про інші високі матерії.

Попробуйте подивитись на ситуацію в країні зі сторони мого погляду.

Я скиталець. Вірніше, скиталець не я, а моя дружина. Вона по національності вірменка. Проживали ми в Баку, столиці Азербайджана. В січні місяці 1990 року ми переїхали до Москви, а звідти нас направили у маленьке містечко Пензу. Тут нас розмістили у заводській санаторії-профілакторії. І до сьогоднішнього дня іншого місця до життя ми не маємо. Щодо праці, то мені, з моїм університетським дипломом, запропонували бути скотарем, й нічого іншого.

Так, за мною мається ще одна провина. Я не є членом комуністичної партії. Ми вибрали різні шляхи, я і Горбачов, недивлячись що ми обоє закінчили той же самий університет і в ті ж самі роки /Московський університет в 1955 р./. Ті, що були озброєні комуністичними гаслами й мали в кишені партквиток, дуже багато говорили про те, як віддано вони будуть служити народові. Тепер починає вияснюватись, що вони зовсім не служили народу, а скоріше займалися експлуатацією й пращали нарід. Тим більше, вони спромоглися накопити величезний капітал. Я маю на увазі не гроші, а політичний капітал. Тепер вони з великим завзяттям стараються розрушити систему, котру вони самі створили.

Реальність, яка мене оточує, виглядає не дуже то в ясных кольорах. Я дуже мало що мав у минулому, а тепер прийшлося загубити навіть те, що мав. Із-за причини, що я не був членом партії, працювати доводилось на самих низьких становищах і з самою низькою платою. Але я не падав духом. Я привик до такого розподілу блага.

Я намагався заспокоїти себе такими міркуваннями: влада в країні належить кому-

ністам, а ти є лише незначна частинка в цій системі. А тому ти не можеш розраховувати на щось краще. Але слід пам'ятати, що ти маєш чисту совість, і тобі ніхто не диктує, де ти мусиш жити, з ким жити, ти маєш право сам рішення що робити і, саме головне, чого не робити... І всі ці якості винагородять всі твої втрати.

І ось життя майже вже пройшло. Через два роки мені можна було б залишити працю й стати пенсіонером. Не так давно я спромігся дістати становище журналіста на одній з нафтових промисловостей у відкритому морі. Моя заробітня плата досягала триста рублів у місяць. Це вистачало для зведення кінця з кінцями. І була в мене квартира: дві кімнати з кухнею, туалетом й ванною. Як би лише знали, яке це багатство для людини в нашій країні. Але прийшла перестройка і разом з нею й погроми. І тепер у нас нічого не залишилось.

Уряд нічим не допомагає скитальцям, не дивлячись, що розмов на цю тему дуже багато. Прийнято чимало постанов в справі скитальців, але всі ці постанови написані в такий хитрий спосіб, що ніяк не можна зрозуміти чи вони приймалися на благо скитальців, а чи були проти них направленими. Було, наприклад, зазначено про забезпечення всіх скитальців працею. Але влада на місцях пояснювала нам, що не було дозволу влаштовувати скитальців на працю в місті, та що вони зможуть отримати працю лише в селі. Шість місяців пройшло у вирішенні цього питання. А на стовбах красуються приколені реклами: "Потребуєм...", "потребуєм...", "потребуєм...".

А мені, як уже було сказано, запропонували з самого початку попрацювати скотарем. Я поїхав до Калуги, у місто, в котрім я щиро попрацював десять років. У мої найкращі роки. І тепер я прохав в обкомі скромне становище редактора заводської газети. Я знаю, що в таких редакціях, дуже мало кваліфікованих журналістів. Але мені відповіли: "На такі становища у нас безпартійних не призначають".

А як виглядала справа з притулком? У постановах урядом дуже багато обіцянок. Але місцева влада на всі звернення скитальців відповідають універсальною словесною формулою: "Ухвала є, але ще немає механізму, для перетворення цієї ухвали у життя".

І мені нічого більше не залишалось робити, як лише повертатися назад до Баку. Моя дружина повернутися туди не може. Вона залишилась у Пензі. І ось мої приятелі із сердечними співчуттями, совітують: "Чому б мені не розвестися з жінкою?". Але мені моя дружина дуже подобається. Я не хочу й навіть думати про розвід.

За океаном Горбачова частенько називають гуманістом і, навіть, великим гуманістом

/наприклад в Мадярщині, де йому було вручено диплом з такою назвою/. А який же гуманізм процвітає у нашій країні?... Пригадаймо один випадок для порівняння. У свій час Й. Сталін депортував турків-месхетинців із Грузії в Узбекистан. Тепер вони знов депортовані з Узбекистану. Але різниця все ж таки існує. Коли Сталін їх депортував, він по крайній мірі дав їм місце, де вони мали деяку можливість цілою общиною. Але Горбачов визначного місця на їх проживання не виділив. Вони не так давно намагались відвідати свої рідні місця в Грузії, але їм не було дозволено.

Мені здається, що у наших державних діячів мається відповідна зацікавленість у тому, щоб бути поблажливими до екстремістів. У зв'язку з наростаючими бурхливими подіями в національних республіках, появилась об'єктивна необхідність перемістити відповідні групи людей з одної території до другої. Якщо це зробити цивілізованим засобом, то на це потрібно буде витратити сотні мільйонів рублів. Але для нашого уряду набагато дешевше обходиться - убити й скалічити декілька сотень людей, а тисячі налякати. І тоді вони самі розбігаються. І гроші залишаються у державній кишені.

У страшні січневі дні 1990 року я був далеко на морі, на моїй праці. Моя дружина залишилась сама в Баку. На протязі чотирьох днів вона стояла біля дверей, прислухаючись за подіями на зовні. І кожну хвилину чекала погромників. Вона була звільнена з праці на домагання Народного Руху Азербайджана. А рід час багаточисельних перевірок перед кровавим січнем, наші сусіди її не видали. Всім провіряючим з Національного Фронту вони заявляли: "У наших блоці вірмен немає".

А тепер в російських містах Пензі деякі офіційні люди загрожують нам: "Якщо скитальцям будуть виділені квартири, то відбудуться такі події, як це було в Душанбе..." Такі плоди гуманітарної політики управляючої групи на чолі з Горбачовим! Куди ж нам тепер подітись?

Коли Брежнєв розправлявся з інтелектуалами, світова община різко виступала з протестами на його адресу. Тепер не чути ні одного слова нарікання на адресу Горбачова й його команди, хоч з людьми вони поводяться, на мою думку, більш жорстоко.

Під час різни в Баку у січні 1990 року до міста прибув спеціальний посланець Горбачова Міністер Ради Союзу Верховної Ради СССР Прімаков. Він спочатку зустрівся з діячами Народного Фронту Азербайджана й домовився з ними, що різню треба припинити, та що вірмени будуть виселені з міста. При цьому йому було дозволено взяти з собою не більше двох чемоданів з речами. За "доблестніє заслуги" Прімаков отримав підвищення на своїм становищі. Він

став членом Президентської ради.

Мається ще одна перевага такої жорстокої політики. На мій погляд, учинені погроми мають свою ефективність, подібно з ефективністю соціалістичної революції. Можливість для одних відбирати власність у других утворює ілюзію, що наближається краще життя. Після кровопролиття в Баку, багато мешканців цього міста загарбали квартири й домашню власність вигнаних. Революція продовжується. Тепер навіть сам уряд перехопив цю ініціативу. В однім із указів рекомендується порядок відшкодування за залишені квартири. Якщо ти отримав кімнати на новім місці, тобі повинні виплатити по 210 рублів за кожний квадратний метр твоєї попередньої квартири, але не більше як 16 кв. метрів на людину. У мене було біля 40 метрів площі, з яких 24 кв.м. загарбано без будь-якої компенсації. Бандити в Баку з Народного Фронту мене не ограбили, тепер команда Горбачова плянує крадіжки. Самі задуми настільки носять революційний характер, як сама ідея направлена проти селян при Сталіну у 1929 році.

Комуністична ідеологія залишається незмінною. Вона по своїй суті антигуманітарна. Комуністи ніяк не можуть відноситися до людини як до індивідуума. Ця ідеологія не може шанувати право на власність. І взагалі, всі ми в їх руках лише як інструмент для досягнення їхньої цілі. Горбачов й його команда повинні нести відповідальність за погроми. І мусять нести відповідальність за жорстоке поводження до скитальців.

Українська мати приголюблює свою дитину, котра хворіє на рак як наслідки Чорнобильської катастрофи.

СОРОМНО

Моє покоління було надто молодим, щоб воювати, але воєнне лихоліття проходили не за шкільними підручниками. Війна запам'яталась не тільки бомбардуваннями, голодом і холодом. У пам'яті залишилися і американські посилки: печиво з білою начинкою, товстий чорний шоколад і яскравий яєчний порошок, з якого ніхто нічого путнього не міг приготувати.

Зараз теж пішли посилки. Допомогають колишні союзники по війні: США, Англія і Франція. Від них не відстають колишні противники – Німеччина і Японія. До них приєдналися Індія і Пакістан, де своїх голодних вистачає. Здається, увесь світ, за винятком Африки, взявся нас якщо не прогодувати, то вже в усякому разі хоч якось підтримати.

По Центральному телебаченню мало не щодня демонструють купи пакетів, ящиків і тюків, які, кажуть, надходять у дитячі заклади, лікарні, інвалідам і пенсіонерам. Звичайно, ці посилки – лише мала краплина необхідного нам, щоб залатати діри в попиті. "Захід ніколи не зможе поставити достатньо продуктів, щоб наситити радянський ринок", – відзначає американський журнал "Ньюсуік". Але й за те, що дають, велике спасибі.

Втім, для мене, як і більшості моїх читачів, питання про закордонну допомогу становить академічний інтерес: з дитячого віку ми вийшли, а потрапили в будинок для престарілих у нас непросто.

І все ж якось не по собі. Пригадується, в цьому році був найбагатший урожай. Для інших – велика радість, а для нас, як виявилось, – додаткові турботи: як зібрати і зберегти, та переробити, та дове-

сти до споживача. Коротше кажучи, пізньої осені стали писати, що з продовольством не так добре, як того б хотілося.

Не знаю, як в інших, а у мене це в голові не вкладається. Як велика кількість зерна і овочів може призвести до великого дефіциту.

На Заході, судячи з коментарів місцевої преси і телебачення, теж нічого не розуміють. Посилки відправляють, а самі запитують: куди дівся великий урожай? Адже якщо ми не змогли ним толком розпорядитися, де гарантія, що й закордонне продовольство, не провалиться в нову діру? Стоять же на станціях сотні залізничних вагонів з продуктами і склади подекуди ломляться від товару, а полиці в магазинах порожні.

Тому й пишуть на Заході, що порожні полиці не зв'язані безпосередньо з нестачою продовольства і що наші нинішні труднощі викликані корупцією, саботажем, крахом системи розподілу і розвалом транспортної системи. Немає у нас, говорять на Заході, порядку і не виникає великих надій, що порядок колись буде. Тому посилки відправляють не різними організаціями і фондами, а вважають за краще адресувати тим громадським діячам, яким довіряють.

Тим часом власті запевняють, що розподіл допомоги поставлено під контроль і цим особисто займатимуться бійці КДБ /КГБ/ і МВС. Але не поставив же біля кожної консервної банки по міліціонеру.

Не знаю, як в інших, а в мене ці нові американські посилки викликають змішані почуття.

І от чому. Мені довелося бути в Ефіопії в перші роки після повалення імператора, коли стало відомо, що десятки тисяч помирають від голоду в результаті страшної посухи. Звичайно, уряд робив що міг. Із зарплати чиновників відраховували десять процентів чомісяця на допомогу голодуючим. Всі розуміли: стихійне лихо, треба допомогти.

Пізніше, вже в США, бачив, як збирали гроші голодуючим в Ефіопії. По телебаченню показували страшні кадри: дітей з тонюсінкими ногами і розпухлими від хвороб, викликаних голодом, животами. Там

було все зрозуміло – багаторічна жорстока посуха і як наслідок – голод.

Але у нас, після рекордного врожаю... Ні, нічого не розумію.

...Геть КПСС... геть Горбоманію!.. Випиваю цю чарку за здоров'я майбутнього гетьмана України!...

Коли бачу по телебаченню, як англійські школярки впаковують для відправки своїм ровесникам в Радянському Союзі банки з зеленим горошком, мені стає соромно. Соромно за себе і за свою країну, соромно за мого покоління, яке все життя чесно працювало, а своїх дітей фактично відправило з торбою по білому світу.

Довго ми шукали причини своїх незгод на стороні. Дуже довго пояснювали і виправдували свої труднощі капіталістичним оточенням. А тепер доводиться визнати, що не такий страшний ворог зовнішній, як внутрішній.

Ю. Устименко
Київ, Україна.

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ! Видавництво журналу "ШТУРМ" потребує Вашої фінансової допомоги!

ПОСТУПОВЕ ОХОЛОДЖЕННЯ БІЛОГО ДОМУ ДО ГОРБАЧОВА!?

Не так давно в одному з чисел газети "Вашингтон пост" була надрукована стаття кореспондента Річарда Косна під назвою "Кремлівський дружок Джорджа Буша" у якій автор зазначив, що президент США лише пожурих совєтського диктатора Горбачова за кровопролиття в Прибалтиці. Звичайно, Конгрес Америки, як і завжди, лише оскаржив Горбачова за порушення людських прав в Латвії й у Совєтському Союзі. Але голос Конгреса не має тої сили, як голос самого президента.

На пресконференції Буш висловив свою впевненість, що "Совєтський Союз, щоб там не відбулося, ніколи не стане тоталітарною, закритою країною, як це ми спостерігали під час багаторічної холодної війни". Коли присутні кореспонденти попросили Буша підтвердити інформацію, що Горбачов тепер по суті справи ділить владу із військовиками й не є в стані приймати відповідні рішення, президент відповів: "Ні, він і надалі у владі на становищі президента СРСР, і ми і надалі будемо мати справу лише з президентом Совєтського Союзу". Буш, між іншим, додав, що в Горбачова маються "великі труднощі", і що взагалі в "Совєтськiм Союзі склалася дуже тривожна ситуація".

На слідуєчий день після пресконференції, консервативні коментатори Роуланд Еванс й Роберт Новак надрукували статтю, у якій обвинили Білий Дім у скриванні від Конгреса річний відчит американської ро-

звідки. В цiм звітi було зазначено багаторазове порушення зі сторони Совєтського Союзу договорів про скорочення озбро-

сння. Взагалі, дописів до преси у яких Буша критикували за те, що він занадто благоволив Горбачову, недивлячись на

жорстокі придушення в СРСР не лише вільної преси а й демонстрацій, появилось дуже багато. Під тиском не лише політичних сил, а й людської опінії в Америці, адміністрація почала повільно охолоджувати свої відношення до Горбачова. Під цим же тиском адміністрація почала критично ставитись до подій в Прибалтиці та до ратифікації у Сенаті договору про зменшення озброєння в Європі. Всім стало відомо, що Горбачов із своєю зграєю не дотримуються міжнародних узгоджень, підписаних в Парижі минулого року.

Щодо порушень договорів про зменшення озброєння, то як заявив секретар Державного Департаменту: - "Чи можна, взагалі, довіряти Москві?". Відповідаючи критикам, котрі заявляють, що президент Буш дуже покладає надії на Горбачова, Буш оголосив стандартний список заслуг диктатора Горбачова. Однак, щоб потішити кореспондентів, Буш у м'якій формі засудив політику Кремля на теренах країн Прибалтики. Рівнож, було повідомлено, що США відправляють в Прибалтику ліки, аспірін, антибіотики, голки для застриків тощо. Слід зазначити, що всі ці речі спочатку були призначені для Москви. Однак, кровопролиття в Латвії примусило адміністрацію змінити свої плани.

Також стало відомо, що, накінець, було повідомлено Бориса Єльцина, що на випадок його приїзду до Америки, він буде прийнятий "на високім рівні". Горбачов повідомив Буша про його незацікавленість будь-якими компромісами й буде домагатися

від Литви повної капітуляції. Ці заяви кремлівського диктатора дуже негативно вплинули на продовження дружніх відносин між двома країнами. Буш також розуміє, що виборча кампанія в президенти, почалася. А тому політики в час виборчої кампанії "брешуть як собаки".

Від слів Білий Дім, можливо, перейде вже до діла, якого ще до цього часу не помічалось. Цинізм, звичайно, фантастичний: єдиний "експеримент", запроваджений зараз в СРСР, - це стійке намагання диктатури знищити все, що, до деякої міри, носило в собі характер т. зв. "гласності" й "перестройки".

Світова преса вже на протязі декількох місяців повідомляла, що Горбачов тісно співпрацює з комуністичними реакціонерами в СРСР. Однак, мусимо зазначити, що вирус горбачовщини дуже вкорінився у мізках американських політиків. Преса й два американських президенти так перехвалили Горбачова перед населенням своєї країни, що потрібно ще багато зусиль, а не пустих слів, щоб переконати світ про їх близорукість. Можливо, що одного дня Горбачов знищить свій хрустальний образ в очах американців й адміністрації: своєю власною рукою застрілить Бориса Єльцина або Ландсберґа перед об'єктивом західної телекамери. Може це і, лише це, зможе переконати президента Буша в тім, що Горбачов не є ніяким реформатором, а лише послідовним виконавцем збереження комуністичної диктатури в "імперії зла". ЛП.

ВАЛЕНТИНА МИКОЛАЇВНА ЧОРНА

Валентина Миколаївна Чорна народилася 1924 року в місті Дніпропетровську. Освіта середня.

У 1946 році була незаконно репресована, внаслідок безпідставних звинувачень у націоналізмі. Достроково звільнена і реабілітована в 1955 році.

Валентина Миколаївна - член літературного об'єднання ім. П. Т. Кононенка Дніпропетровської організації СПУ, з 1959 року - член Київського бюро пропаганди художньої літератури СПУ.

Вірші Валентини М. Чорної друкувалися в обласних та республіканських газетах, журналах "Барвінок", "Вітчизна", "Прапор", "Радянська жінка", "Україна". Вона - автор поетичних дитячих збірок "У зеленому садку" та "Гарна внучка". Про працю цієї скромної української пое-

теси писалися гарні відгуки на сторінках преси.

"...Про цю незвичайну жінку, про гірку долю і життя поетеси можна написати хвилюючу книгу. А можна сказати й одним реченням, що її палко любляче серце, збо-ровши фашистську неволю, було жорстоко кинуте у сталінські табори, у тюремні безмовні прізви Кемерово, Алчадату, Тайшету, у сніги й тайгу, де вона знов вистояла, не зломилась, породивши сина, маленьку кровинку, велике сподівання і незрадливую віру, вистояла і розцвіла ніби травнева вишня під батьківським вікном, злетіла у небо мов би лебидиця.

Коли вона подарувала редакції свою книгу "Люблю це й досі", яку передавали з рук в руки, аби хутчіш прочитати й зрозуміти непрості її слова, і коли одна із наших жінок, зівавши тихим голосом мовила: "Ось послухайте" і почала всім присутнім читати "Неписану статтю", то в багатьох на очах з'явилися сльози.

Валентина Чорна - справжня поетеса, слово якої вистраждале і омите сльозами каторжанки, які проліті над уявною коліскою народженого сина в тюрмі, поетеси,

яка пише серцем, що ніколи не перестава-
ло любити..."

Рядки із зони особливого режиму

С Л І Д Ч О М У

За своїх коротких двадцять літ
Бачила війну, чужину знала,
Та катів подібних не стрічала.
Отакий-то дивний білий світ!

Я летіла у вишневий сад,
Я плекала райдужні надії...
Ти ж украв у юнки ясні мрії.
В серце ллеш гіркий пекучий яд.

Хто ти? Звідки? Із яких планет?
І скажи, яка нечиста сила
Супостата в душу поселила,
Ще й дала службовий кабінет?!

Не шукай причину без причин,
Ти на себе краще подивися,
В своїй службі добре розберися -
Офіцер ти, а чи вразий син?

Третю ніч мене мордуси, звір,
Не даєш ні їсти, ані пити...
І яке ти право маєш бити?!
Я ж ні перед ким не винна, вір!
...Скільки раз пістоля наставляв...
В чім моя вина?

У рідній мові?
А чи, може, в добрім щирім слові -
Тім, чого від роду ти не мав?

Раз назавше ти запам'ятай:
Хоч болюче серце далєбі,
Сліз моїх не бачити тобі -
Бий мене, брехню пиши, лякай...

Я не вірю, що страшний Сибір.
В мене руки вирости, де треба.
Як в робочій силі є потреба,
Добровільно я туди поїду. Вір!

Хто, скажи, присвоїв тобі чин,
Офіцерські одягнув погони?
Ворог - ТИ!

Ще знайдуться закони
І для тих, хто судить без причин!

Валентина Чорна
Дніпропетровськ.

Ч О Р Н О Б И Л Ь

Чорнобильська катастрофа - це трагедія
нашого покоління. І що найхатливіше -
вважаємо, що жодна наймудріша людина у
світі нездатна прогнозувати всіх наслід-
ків цієї страшної події.

Сьогоднішнє життя в Києві нагадує, гово-
рячи термінологією наукових працівників,
широкомасштабний експеримент, безумовно
цікавий для світової науки, але хатливий
та антилюдський для тих, хто в ньому є
модельним середовищем, тобто для нас з
вами.

Для підтвердження того, щоб відчувати, що
події не драматизуються, наведемо з доз-
волу професорів-гігієністів О. М. Сердю-
ка і В. І. Смоляра деякі дані. В Києві
смертність зростає із швидкістю, що не
має аналогів у мирний час. Стрімко зрос-
тає кількість народжень нежиттєздатних
дітей і немовлят з ненормально низькою
вагою. Лише за найбільш загальними оцін-
ками за перший післяаварійний рік кожний
"середньостатистичний" киянин одержав
більше одного бєра загального опромінен-
ня, а якщо згадати такий показник як "ко-
лективна доза", то ми за цим параметром
випередили будь-який з населених пунктів
землі. Та й чудово розуміємо, що поки
ніхто внаслідок об'єктивно-суб'єктивних
причин не має в повному обсязі інформації
про те, хто і скільки "одержав". У вся-
кому разі першого з авторів, який не раз
побував у 1986 - 1987 роках у Чорнобилі,
ні до якої медичної установи для обсте-
ження не запрошували.

Дефіцит продуктів харчування відчуває
вся країна, але на цю ситуацію в Києві
накладаються додаткові умови. Продукти,
що реалізуються в нашому місті, містили
й містять значну кількість радіонуклідів.
Так, у 1986 році після чорнобильської
катастрофи вміст цезію-137 у м'ясі зріс
у 80,6 раза, у молоці - в 120 разів, у
пшеничному хлібі - у 52,2 раза. У 1987
році у зв'язку з інтенсифікацією корене-
вого надходження радіонуклідів у внутрі-
шні структури продуктів вміст цезію-137
у продуктах харчування у порівнянні з
доаварійним періодом не зріс: у м'ясі -
у 147 разів, у молоці - у 123 раза, у
картоплі у 131,9 раза...

Київ,
Україна.

"ТУГА ЗІ МНОЮ НЕ ДРУЖИТЬ..."

Вона заходить до нас, і немов одразу ві-
дсувається все дріб'язкове, несуттєве, а
випромінюючий нею оптимізм проймає й нас.
Здається, відступають усі біди, незгоди,
неприсмисті. Віримо: вони здоланні, коли
поруч людина, готова відвести їх від се-

бе. Адже в ній найголовніше - прагнення
взяти на себе турботи, розрадити словом
і ділом.

- Ви така енергійна, невтомна, весе-
ла, ви - щаслива?

Валентина Миколаївна Чорна, якщо й замислюється, то лиш на хвилину. Якийсь мимовільний погляд всередину, непомітне зітхання, невловимий спогад. І – відповідь:

– Звичайно, щаслива...

І нам, які вже знають історію її життя, нелегко прикласти цю щирі відповідь до того, що довелося її перенести...

В І Й Н А. Вона скалічила долі тисяч, мільйонів людей. Як би склалося їх життя? Ким могли б стати, хто його тільки починав?

Війна. Гарну, зеленюку сміливу й співучу юнку миттю позбавила мрії, обрубала всі шляхи, що відкривалися перед обдарованою дівчиною з Воронцовки. Від бабусі-полтавчанки успадкувала Валя здатність придумувати вірші, пісні, оповідання. З дитинства любила занурюватися у світ фантазій, вигадок. Зачитувалася допізна, а вранці відповідала відмінно на уроках, хоч і не вчила їх бо мала блискучу пам'ять. Концерт на випускному вечорі в рідній 86-й став красю її безтурботного життя. А далі – переховування в погрібниці, від окупантів. Мати два рази відкупала від фашистської неволі.

І все ж обставини підкорили своєю невідворотністю – дівчина змушена була йти працювати на фірму по ремонту літаків "Даймлер-Бенц". Туди зігнали і міських жителів, і військовополонених. Останніх привозили на машинах, цілу зміну не випускали за територію. А поселенці мали обідню перерву. Їм це дозволялося. Користуючись цим, дівчата Людя, Зіна, Марія приносили цивільний одяг, а Валя, яка знала німецьку мову і тому працювала у бюро перепусток, виписувала полоненим дозвіл на вихід, нібито вони були місцеві. Одного разу такий "масливчик" /Валентина Миколаївна й досі пам'ятає його – Валентин Широков, льотчик, москвич/, зрадивши волі, зайшов на базар і з кимось там посварився, його затримали. Ниточка потяглася до Валентини, вона попала на гачок, але чи їй пощастило відбратися, чи було не до того: інтенсивний наступ Червоної Армії примусив фірму негайно забиратися в Німеччину. Погнали вони з собою військовополонених і цивільних. По дорозі подружки намагалися втекти, але безуспішно.

Так потрапила до Ренсбурга у Західній, де містилася фірма. Дівчина стала її власністю. Працювала прибиральницею, на кухні, на інших загальних роботах, збирала картоплю. Так пройшли довгі два роки й два місяці. Її переслідував один і той сам: ніч темна, небо без єдиної зірки, високе дерево скрипить і стогне над могиллою без оградки. Здріглася, бо думала – то її могила.

Тоді до болю в думі, до щему в серці хотілося додому. До матері, до Дніпра...

Крає мій далекий,
весна моя мила,
Чом я не байдука,
чом я закурилась?
Сіє дощик, сіє
зранку до смеркання,
І ніхто не знає,
про моє страждання...

Кожній людині навіть у скрутку й темну смугу життя дарує світлі моменти. Таким був день 1 травня 1945 року, коли прийшли союзники-американці провісником визволення. Але фактично то було вербування в іншу чужу сторону. У Росію повертатися не радили, лякали ГПУ. Та у Валі билася одна думка: "Додому! Додому! 4. Ніби відчувала, що батько йшов на зустріч їй, він добровольцем пішов на фронт, аби знайти, визволити свого любиму довечку. Не судилося: у 1944 році загинув у Гомельській області.

Ешелон репатріантів пройшов потрібний фільтр. У Ростоку Валентині Чорній запропонували працювати у 65-й армії. Майже рік була перекладачем з німецької. Розуміючи необхідність цієї роботи, рвалася додому. Як мама? Де батько? Що з братами? Написала їм листа. "Так хочеться до рідної хати! Так обридло все чуже. Мрію посидіти під вишнею, наговоритися з вами. Скутила за рідним словом". Не знала Валентина, що ці безхитрісні зізнання стануть звинуваченням проти неї. Цей лист мати не одержала. Не встигла Валя переступити поріг рідної домівки, як дізналася, що у них був обшук. Наступного ранку її забрали. У провини ставили "Тіні забутих предків" М. Коцюбинського, "Чорне озеро" В. Глицького /заарештованого в 1938 році, про що вона не відала/, нерозрізана книжка Каженка /якби знала, – закопала б з творами Маркса, Леніна та з комсомольським квитком у саду під сливою!/.

Дивно і смішно,
що книги радянські
Читали при німцях
в сімнадцять літ.
А в 46-му
слідчий Доманський
За них засудив,
ах на десять літ.

Всі ці "речові докази" й стали підставою для звинувачення Валентини Чорної у націоналізмі. А ще дорікали їй дядьком Іваном Чорним, яким колись могла тільки пишатися, бо був він більшовиком підпільником. Не до революції! Переховував від царських шпиків Григорія Івановича Петровського. В сім'ї Чорних жила легенда про те, як Петровський няньчив старого Валентиного брата. У 30-і роки Івана Володимировича вбили як "ворога народу". Його доля стала переконливим свідченням у справі Валентини.

Останнім листом додому зі словами туги за рідною мовою слідчий Віктор Домансь-

кий шмагав її по обличчю, вимагаючи підписати зізнання. За кожного "розкритого" йому, як і іншим сталінським слідчим, давали щедру платню.

Три доби страшних знущань, брудної лайки /ніколи в житті не доводилось більше чути подібних слів!/. Тоді сповна спізнала всі бузувірські методи "вибивання" потрібних свідчень. Дівчину били, не давали їсти й пити, а потім слідчий-садист на її очах їв смажену курку і прицмокував над часом. Спокушав: якщо підпишеш – дам лише десять років, а ні – вб"ю.

У камері, де ніде було ступнути, сиділи брати, якась бабуса, дівчата, хлопці – всі свої, мануїлівські. І всі залежали від волі недолюбка Доманського. Валентина була переконана: сталося непорозуміння. Хотіла довести йому: "Товаришу лейтенанте, ви помиляєтесь!". А він гаркнув: "Я тобі не товариш!". І дійсно,

який він товариш, – ворог. Тривожила думка – Сталін не знає, які в нього кадри... От звільнюсь і поїду в Москву, все розкажу вождеві... Це ж такі невинних людей заганяють у тюрми.

Хто, скажи, присвоїв
тобі чин,
Офіцерські одягнув погони?
Ворог – ти!
І знайдуться закони
Тим, хто зараз судить
без причин.

Полонених і репатріантів прибувало, всіх "гребли" теж. Валентина розділила долю багатьох. Не витримавши допитів, зламалась – підписала признание Доманському і одержала, як він обіцяв, десять років виправних робіт і п'ять – поразки в правах.

/Продовження в наст. числі/.

=====X=====

УКРАЇНЬКА НАУКА НА СЛУЖБІ УКРАЇНИ

Переглядаючи історію України, зокрема першу половину ХХ-го ст., ми можемо з певністю сказати, що жодна генерація українського народу не залишила після себе стільки епохальних змін і подій в житті української нації, як це залишила генерація наших дідів і батьків. Ця генерація була творцем модерної народоправної української держави – УНР. І хоч ця держава не утрималась у війні з більшовицькою Москвою, але її ідея і значення ясно визначили напрямки і мету нашого сучасного і майбутнього.

Розтерзана, обезкровлена і тяжко ранена Україна, після 70-ти річної окупації московсько-більшовицьким терористичним режимом поволі лікує свої рани і чудом знову становиться на свої власні ноги. Більше того, ідея УНРеспубліки, винищувана окупантом з корінням, знову – спонтанно оживає і шириться по всій Україні. Вона чекає на своє остаточне завершення.

Теперішні події на Україні нам виразно говорять, що час великого і вирішального іспиту для українського народу нарешті прийшов. Перед нами нависло неухильне і настирливе питання – чи зуміємо ми, щоб український народ, здійснити завітну мрію і залишений нашими дідами і батьками заповіт – відновлення **УКРАЇНСЬКОЇ САМОСТІЙНОЇ СОБОРНОЇ І НАРОДОПРАВНОЇ ДЕРЖАВИ**, чи знову впадемо в ганебну і безпросвітну неволю?

Незабуваймо, що в цьому іспиті відновлення втраченої української держави є, з кожного погляду, неймовірно тяжкою та зкомплікованою проблемою. Вона вимагає не лише жертвенної підтримки всього населення України, але одночасно й зрозу-

міння та належного підпертя країн зовнішнього світу...

Говорити, що ми хочемо самостійної України, це замало. Ми мусимо переконати світ, що український нарід хоче не лише своєї держави, але одночасно України справедливої-народоправної? Чи мусимо переконати світ, що український нарід хоче сам собою управляти, гримати стабільний мир і прогрес на сході Європи.

З додаток до цих труднощів нам доводиться ще й сьогодні боронити Україну, її визвольну ідею від фальшивих і ворожих легенд, які глибоко вкорінилися після 70-ти літньої советської офіційної пропаганди, як в самій Україні так і в столицях західного світу. Такими найбільш шкідливими легендами є твердження, що:

- Україна географічно, історично і духово належить до Сходу, цебто до московської орбіти:
- що український нарід, разом з російським були спільними творцями Лютневої більшовицької революції в 1917 році:
- що українці ніколи не боролись за свої національно-державницькі ідеали, а навпаки завжди тяготіли до Москви:
- що Україна ніколи не мала демократії, а тому удержавлення її приведе не до стабілізації Східної Європи, а навпаки – до анархії, "балканізації" чи "лебанізації"...
- що лише імперіальна Росія може тримати баланс і порядок на Євро-Азійському материку:
- і нарешті, що лише за Горбачова переможе демократія в СССР...

Заперечувати чи відкидати цю шкідливу фальш можна лише глибоко обґрунтованими та переконливими науковими доказами. Для цього треба покликати до спільної співпраці нашу науку...

Уряд УНР в екзилі плянує тепер і в майбутньому публікувати, при підтримці жертвенної української громади, тексти трактатів таких наукових конференцій в ук-

раїнській і англійських мовах, як для України так і для Західного Світу..."

Від редакції: Слово Голови Уряду УНР в екзилі, проф. І. Самійленка, було виголошене на Науковій Конференції в Торонто, Канада, 27. квітня 1991 р. Редакція подала до відомо читачів лише деякі витяги з "Слова Голови Уряду УНР в екзилі".

.....
"... З кожним роком жити у нас в Україні стає гірше. Найгірше стало з 1-го квітня ц. р., коли різко в 2-4 рази підняли ціни на все, пообіцяли робітникам фінансову добавку, але практично заробітня плата залишилась на старому рівні. Отже за один день люди всі без винятку стали жити в троє гірше. А головне, як в магазинах не було нічого, так нічого й не з'явилось. Це повний економічний крах системи, яка досі існувала.

Але вся біда в тому, що армія, міліція в руках старих керівників. Рівнож біда в тому, що народ не підтримав шахтарів, які ще й досі страйкують, народ боїться 1937 року. а, значить, перспективи немає ніякої..."

Олексій Г-ко, Херсон, 3 травня 1991.

Яр. Рудницький

В СПРАВІ КОНСТИТУЦІЙНОГО ОФОРМЛЕННЯ "НОВОЇ" УКРАЇНИ

Одна з немаловажних справ нашого політичного сьогодення - проблема правового, конституційного оформлення відновлення української держави в майбутньому.

Як відомо, першим документом конституційного оформлення України була Бендерська конституція з 1710 р., проголошена з приводу обрання Пилипа Орлика гетьманом козацької України. Демократизація державної системи в формі козацького парламенту /ради/, а тим самим обмеження влади гетьмана, повна суверенність України - її незалежність від Польщі й Росії, етнографічний принцип у визначенні державних кордонів і інші правові норми були на той час визначною подією не тільки в українському, але й у світовому законодавстві.

Дальші спроби, а зокрема Кирило-методіївські **Книги битія** українського народу М. Костомарова з 1846 р., праці М. Драгоманова з другої половини 19-го століття, М. Міхновського **Самостійна Україна** з 1900 р., мали більш програмово-ідеологічну, як легально-конституційну вагу. Найкраще й найкоротше з'ясував справу Тарас Шевченко в "Посланні":

В своїй хаті своя правда
І сила і воля.

І в час будови цієї "хати" в буремні роки 1917-1920, коли йшла всенародна боротьба за відновлення й удержання української вільної, віднікого незалежної, демократичної Республіки, **геніс льоці** ст-

ворив конституційний акт - конституцію Української Народної Республіки з 29-го квітня 1918 року, що правово оформлювала напрямні для повноцінного розвитку українського народу в "своїй хаті", подавала основні закони про суспільний лад і взаємовідношення громадян до держави та держави до громадян.

Закріплена й доповнена пізнішим законодавством, конституція УНР не втратила і досі своєї актуальності.

Керуючись цими засновками й переконанням, що під сучасну пору національних зрушень в Україні й у цілому СССР треба мати ясний і конкретний план дії на всіх фронтах, Уряд УНР в екзилі зформулював 9-го січня 1989 року акт про легально-реституційну процедуру на випадок відбудови /віднови/ УНРеспубліки на Батьківщині, чи - якщо до чого - "перебудови" теперішньої колоніальної "УРСР" у справді незалежну державу українського народу - повернення в Україні конституції УНР з 1918 р.

Становище Уряду й цілого ДЦ УНР щодо основного державного закону з 1918 р. залишилося незмінне й у пізніших роках.

Отак наприклад у заяві Президента, Голови УНРади й Голови Уряду з серпня 1990 р. в справі Деклярації Верховної Ради УРСР про державний суверенітет сказано:

"Державний Центр УНР в екзилі, як легальний наслідник і продовжувач влади де-

мократичної УНР протягом 70 років, веде активну політичну і дипломатичну акцію за повернення громадянам України всіх тих прав, які їм забезпечувала Конституція УНР.

Ми переконані, що повернення тих прав є в інтересі всіх робітників, селян й інтелігенції українського народу, всіх національних меншин, які проживають на території України. Відновлена на таких основах незалежна держава буде справді добром всіх її громадян.

Незалежна українська держава, що матиме в своїй основі традиції і конституційні принципи УНР, буде зразком мирного співжиття із всіма Республіками та країнами Європи."

-----X-----

З'їзди й сон...!

Немає нічого більш скучного, як слухати промови або партійні відчити комуністичних посіпак-злочинців. До цих пір рахувалось, що з самими скучними й нудними відчитами виступали комуністичні "вожді" СРСР, Китаю й Туркменії. Повіdomляють, що на партійних з'їздах до 50% делегатів засипали. Та і хто ж може витримати 4-6 годин "триплогії" марксистської ідеології? Також стало відомо, що коли делегати на партійних з'їздах погрузались у сон, то всім їм снілась горілка, цигарки та поїздка за кордон, особливо, в Америку.

"СОВЕТСКИЙ ЧЕЛОВЕК"

- Благо? - викрикує совєтський космонавт.
- А чи ти бачив це? - і він протягнув мені свою книжку привілеїй. - Автомобіль-раз у 15 років, спальню - раз у 20 років, швейну машину - раз в...30 років можна купити без черги у магазині. Це привілеїї? Або ось що. Дві пари жіночих чулок в рік й десять пар чоловічих носків. А у мене, крім жінки, ще підрастають донька й син. В Америці носки ніхто не стирає - їх в кінці дня викидають... Чусте - вики - да - шть! А в нас, у країні квітучого соціалізму!?...!

Він може і не продовжувати далі говорити...але я ніяк не можу відірвати свій взір від заслуг, якими він був "обласкан" після космічного польоту син гір на 73-ім році совєтської влади: - костюм чоловічий - один на 4 роки, - штани чоловічі - одні на 3 роки, - взуття /літнє й зимнє/ - по одній парі раз у 2 роки, білизна - одна пара в рік, - "фуфайки" - 2 у рік... Ось такі заслуги й привілеїї космонавтів у 300-мільйонній імперії!

"В Т У Р Н" потребує Вашої допомоги!

Треба зазначити, що в протилежність до інших, пізніших, проектів, акт Уряду УНР із 1989 р. нав'язує до традиції, а саме до свого основного державного закону з 1918 р., який "ніколи не був відкликаний, чи анульований" в Україні, чи в екзилі, й тим самим досі потенційно діє на всій українській території в силу державної легітимності. Власне її не мають пізніші конституційні акти в підсовєтській Україні, вони ж бо наслідок агресії й колоніального статусу УРСР у СРСР. І тому проєкт УНР із 1989 р. є виразно-заперечливий до насильно введених конституцій СРСР і УРСР, наголошуючи акт УНР із 1918 р., як єдиний в історії модерної України свobodно створений конституційний всеукраїнський акт.

Совєтська дійсність

Маленький синок запитує у батька: "Що таке комунізм?"

- У всіх буде все, чого лише вони бажають, - відповів батько.

- А що тоді станеться, коли нігде не буде м'яса? - запитує синок.

- О, нічого не станеться! По приказу з Кремля буде повішено при вході до крамниці повідомлення, що м'яса ніхто не хоче, - відповів стурбований батько.

Зустрічаються дві собачки, американська й російська. "Як поживаєш?" - запитує американка. "Нічого, - відповідає совєтська собачка. - Не так давно мені розтягнули цепок на цілих три метра. Але біда в тім, що черепок з їмою відтягнули на цілих чотири метрів.

Президент Америки Джордж Буш в одній з телефонічних розмов /"гат лян"/ запитує през. СРСР Майкеля Горбачова, як довго забирає в нього часу на приготування доповідді.

- Як яку. Коли маю говорити 15 хвилин, то приготуваю 5 днів. Коли пів години, то приготуваю за три дні. А коли можу говорити скільки захочу, то цілком не приготуваюсь.

Джордж Буш подумав і спокійним голосом відповів: - Це є правда, що пересічний розумний чоловік може в тиждень приготувати дві доповідді. А чоловік слабкого розуму - приготує цілих шість.

Дорогий Читачу!

Виконуй свій національний обов'язок!
Щиро жертвуй на потреби ДЦ УНР в екзилі!

РОСІЙСЬКІ "ХЛОПЦІ" В КАРАБАХІ

"...Що роблять в Карабахі наші російські хлопці? Нехай кавказьці самі полагоджують між собою всі справи. Не допустимо, щоб там проливалася кров російських солдатів..."

"Літературна Росія".

Що ж саме відбувається в Карабахі і, що роблять там "російські хлопці?"

Той, хто не побував в Нагірні Карабахі, не може собі уявити про події в цій забутий Богом землі, перебуваючої в стадії міжнаціональної громадянської війни. Ві-

Совєтські війська в Степанакерті.

рмени й азербайджанці, якщо вірити совєтській офіційній інформації, заварили в Карабахі громадянську війну, винищують цивільне населення /вірмени - азербайджанців, азербайджанці - навпаки, вірменське/.

Але, як нас навчила історія, що вірити совєтським офіційним джерелам інформації, ми не можемо. Ситуація у цій області ду-

же складна. Громадянська війна, якщо ще не виникла, то її можна сподіватися кожного дня. Але головним дестабілізаційним фактором, як це не є дивним, - являється совєтська армія, прислана в Нагірно-Карабахську автономну область /НКАО/, на думку багатьох мешканців у цій області, для примирення двох вороже наставлених сторін. Вся область заповнена совєтськими солдатами. В Степанакерті на кожному кроці - люди у військових уніформах, танки й бронемашини. Це є дуже дивно: адже Степанакерт - чисто вірменське місто. Азербайджанців в цій місті майже немає.

Кого ж саме "приборкують" надіслані совєтські війська?

Війська виконують зовсім інші функції. Вони тероризують місцеве населення під гаслом - "шукання зброї". Місцеве населення підлягає арештам та побоїв. Відбуваються часті напади каральних частин на сусідні вірменські села та околиці міст. При чому, під час цих нападів використовуються всі засоби, включно й т. зв. "афганські кулі", котрі, попадаючи в тіло людини, декілька разів змінюють свій напрям й розриваються всередині тіла.

Совєтські солдати цих каральних частин нападають на вірменські села, знищують хати й домашню скотину, зривають у жінок із шиї золоті прикраси, забирають тяжко запрацьовані гроші й, бувають часті випадки, коли ці "російські хлопці" насилують беззахистних вірменських жінок.

/Продовження на стор.23/.

Надзвичайні досягги науки!?

Як повідомляє газета "Московский парадокс", що внаслідок двохрічного дослідження інтелектуального розвитку М. Горбі й шимпанзе "Сузі" психологи прийшли до висновку, що розум "Сузі" набагато разів перевищує розум Горбі.
"Сузі" - 138 /Айк"ю/.
Горбі - : " /Айк"ю/.

По економіці: "Сузі" - 107;
Горбі - 27 /Айк"ю/.

АМЕРИКА Й СХІДНЯ ЄВРОПА

Америка вийшла переможцем у "холодній війні", і цей факт має більше значення, ніж дехто собі усвідомлює. У зв'язку з цим Америка сьогодні займає центральне місце на міжнародній арені й грає головну роль у рішенні кардинальних зовнішньо-політичних питань, одним з яких — посткомуністичне влаштування Східньої Європи й Советського Союзу.

Те, яке саме становище займе Вашингтон /США/ у цій грі, обов'язково вплине на світову роль Америки на багато років у майбутньому.

"Я лише намагаюсь зберегти імперію!"

"Холодна війна" продовжувалась на протязі 45-ть років й представляла собою затяжну, дорогоцінну, а інколи й смертельну схватку, в якій на карту були поставлені дві головні сфери — геополітика й ідеологія. Перемога в цій війні для Америки була дуже важливою, так як із закінченням "холодної війни", Америка стала не лише переможцем, але й центром світових політичних тенденцій.

У сучасний час Америка ділить економічні й фінансові впливи у світі з Японією й Німеччиною. І все ж таки Америка — це єдинна світова держава, що володіє політичною, військовою й економічною силою, а також й надзвичайно великим потенціалом в галузі культурних зв'язків й всесвітнім впливом. Яка-небудь інша країна,

користуючись міжнародним авторитетом, також може мати деякі атрибути великої держави, але ні одна з них не може похвалитися всім їх комплексом — за винятком Америки.

Ці обставини визначають особливу роль, котру мусить взяти на себе держава, перебуваюча на чолі коаліції, обороняючи демократичні тенденції у період "холодної війни". Ця особлива роль проявляється в степені відповідальності Америки і в степені їх заміщення у світові процеси.

Сьогодні умілість Америки мати першість на світовій арені підвергається новому екзаміну; це відбувається тому, що Америка погано уявляє посткомуністичне влаштування Східньої Європи.

В процесі переходу від комунізму до нового влаштування втягнулись цілий ряд країн Східньої Європи й сам Советський Союз. Однак, слід мати на увазі важливу різницю між цими країнами й СРСР. Переміни, що відбуваються у Східній Європі, уже можна схарактеризувати як повний перехід до демократичного будівництва. В СРСР, навпаки, покищо ми бачимо до деякої міри лише демонтаж попереднього тоталітарного режиму. Один режим ліквідується а на його місце приходить той же самий брутальний режим, лише під новою назвою.

В Східній Європі до країн, що в дійсності стають на шлях демократії, можна покищо зарахувати Чехословаччину, Польщу й Мадярщину /проблеми Східньої Німеччини тепер стали внутрішніми труднощами об'єднаної Німеччини, і вони будуть полагожені, правда, дуже дорогою ціною для німців/.

В цих країнах відбувається процес перетворення вчорашньої комуністичної диктатури у демократичні країни на економічній базі вільного ринку. Прецедентів не було, але нам відомі другі моменти — наприклад, успішне перевиховання фашистського режиму у демократію в Німеччині, Італії, Португалії й Іспанії.

Ми не повинні зменшувати складності процесу відділення від комунізму. Комунізм представляє розруху, зміни структури суспільства, підпорядкування економіки центральному керівництву, навіть, у багато більшій мірі, ніж це було при фашизмі. А тому перебудова комунізму — набагато складніше явище, ніж це може декому показуватись.

Із трьох названих східноєвропейських країн — Польщі, Мадярщини й Чехословаччини — надзвичайно важливе значення має Польща. Розмір перебудовчих реформ найбільш гігантський. Повільно, але з успіхами, польське суспільство рухається

вперід, недивлячись на великі перешкоди на шляху до демократичного ладу в країні. Але, слід пам'ятати, що коли Польща доб'ється, хоч і частинного добробуту для населення своєї країни, тоді Чехословаччина й Мадярщина прискорять свої рухи до вільного демократичного суспільства. І якщо і їм пощастить добитися успіху, то цим самим на горизонті з'явиться позитивний образець і для решти країн "соцтабору" і, без будь-якого сумніву, для самої імперії - СССР.

Перепопи на шляху досягнення мети цих країн дуже великі, помилки й жертви неминучі, їх майбутність покищо є неясною. І ось в цих умовах Захід, як раніше так і тепер, займає пасивне становище. Як в Америці, так і в Західній Європі покищо немає загальної концепції - як саме підтримати позитивні процеси на Сході.

Більше того, щораз становиться все скляніше на ці процеси в умовах наростаючих труднощів на міжнародній арені, котрі ще більше загострюються з наступаючим крахом совето-комуністичної імперії. Але, американським політикам було б набагато легше діяти, якби вони зрозуміли існування ограничного зв'язку між економічною

"Дорогий друже! Для утримання моєї імперії мені потрібно дістати від тебе, капіталістичного союзника, що найменше десять більйонів доларів з правом без повернення, - Горбачов".

кризою в СССР й національно-територіальним розпадом імперії. Американські дипломати з Державного Департаменту, а втім числі й деякі політики в Білому Домі, розуміють ці фактори по-різному і реагують в першу чергу на економічну кризу в імперії, відкидаючи стремління по-неволемих імперією народів. А всім нам відомо, що обидва фактори дуже тісно пов'язані між собою, і ми не повинні розділяти їх один від другого.

Економічна криза в імперії прийняла дуже

широких масштабів. Це розуміють не лише політики Америки, але найбільше промисловці, котрі вже не в перший раз рятують кровожадну імперію від загибелі. Ці найвні "бізнесові - Акули" не хочуть розуміти одного, а саме: поборення економічної кризи в СССР пов'язане з необхідністю національного розчленення імперії.

Причина, згідно якої диктатор Горбачов

Керебісти арештовують демонстрантів - борців за незалежність своїх республік від Москви.

не погоджувався прийняти економічну програму "500 днів", підтриману Борисом Єльциним й його сторонниками, полягав у небажанні Горбачова піти на децентралізацію економіки імперії.

Для того, щоб вільно розвивався ринок, щоб процвітала вільно торгівля і вся політична система на теренах т. зв. СССР, необхідно розчленити цю імперію, або привести її до повного демонтажу.

Порівнюючи людей з совєтської імперії з американцями, деякі рахують, що між населенням цих країн є багато спільного. Самозрозуміло, що таке міркування є обманливою аналогією. Етнічна свідомість кожного американця є суттю індивідуальною. Улюбим американським місцем ми можемо спостерігати чимало людей різного етнічного походження. Всі вони, або їх рідні, або їх предки попали в Америку добровільно, правда, за винятком людей чорної раси.

Щодо Совєтського Союзу, то т. зв. "совєтський народ" складається з багатьох націй-країн силою загарбаних у коло імперії. І ми є свідками, що кожна нація в імперії все ясніше починає виразно бачити своє єдине етнічне й політичне обличчя.

Якщо Америка хоче допомогти Совєтському

Союзу, то вона повинна стати на шлях самовизначення націй в ССРСР. Американські "дипломати-бізнесмени" повинні врахувати ще й ті обставини, що перехід до посткомуністичного суспільства в імперії, безперечно, відбудеться знизу а не по директивам зверху, поскільки така ситуація вже більше не є можливою в ССРСР.

Американська політика не повинна базуватися на підтримці диктатора Горбачова, навіть, невідляччись на його контролю над совєтською армією й КГБ, він вже не керує совєтською економікою, він вже не керує совєтським суспільством і, головне, він вже не є в стані керувати національними республіками на терені імперії./СБ/

"НАРОДНІ ДЕПУТАТИ" БЕЗ НАРОДУ

Вже на протязі багатьох років ми чуємо термін "народний депутат", "країни народної демократії", "народна республіка"

"Горбачовська перестройка" стала великою небезпекою для нас депутатів - наші дачі, люксові авта, наші спеціальні магазини..."

тощо. Всім нам відомо, яким чином вибиралися відповідні люди на ці становища в "імперії зла". Всі ці т. зв. "народні депутати", на протязі 73-х років наставлялися органами ЦК КПСС. Лише за останні пару років, незначна кількість цих депутатів, була вибрана народом.

Можливо, що цій обманчивості приходить кінець, хоч і не в тім розумінні, що парламентарів в ССРСР, тепер будуть дійсно вибирати волею народу. Ні, зовсім не так! Навпаки...!

Візьмімо, для прикладу, останні з "їзди т. зв. "народних депутатів ССРСР". Чи не нагадують ці з'їзди всім нам групу безхребетних, вихованих у комуністичній ідеології, людей без жодного розуміння у вирішенні важливих проблем. Населення імперії вже перестало прислухатись до їх блудного голосу. На думку більшості людей в "імперії зла" - парламент в ССРСР нагадує "групу людей під час психотерапевтичного лікування..."

Дорогий Читачу!

Видавництво журналу "■ Т У Р М" потребує Вашої фінансової допомоги!

К. С. Москаленко
Маршал Совєтського Союзу
/Помер в 1985 році/

ЯК БУВ АРЕШТОВАНИЙ БЕРІЯ

/Продовження з попереднього числа/

Політична подія загальнодержавного значення

26. червня, о 11:00 годині дня, на пропозицію Н. А. Булганіна їхати його персональним автом, ми поїхали в Кремль. Його авто мало спеціальні державні сигнали й не підлягало будь-якій перевірці до в'їзду в Кремль. Під'їхавши до будинку Совєта Міністрів, я разом з Булгані-

ном направились до елеватора, а решта в числі А. І. Баксова, П. Ф. Батіцького, І. Г. Зуба й В. І. Юфєрева, піднялись по сходах. Слідом за ними в іншому авті під'їхали Г. К. Жуков, Л. І. Брежнєв, Щатілов, Нєдєлін, Гетман й Пронін. Всіх нас зібравшись Булганін провів в одну з кімнат, рядом з кабінетом Малєнкова, залишивши нас одних на декілька хвилин.

Через декілька хвилин до нас на зустріч вийшли Хрущов, Булганін, Малєнков й Молотов. Вони почали нам розповідати, що Берія в останній час поводить себе дуже нахабно по відношенні до членів Президіума ЦК, слідкує за ними, підслухує їхні телефонні розмови, слідкує хто з них куди їздить, з ким має зустрічі, насміхається над ними і т. д. Вони також повідомили нас, що зараз відбудеться засідання Президіума ЦК, а пізніше, згідно умовленого сигналу, переданого через помічника Малєнкова - Суханова, ми повинні

зайти до кабінету й арештувати Берію. До цього часу Берія ще не приїхав на засідання? В скорому часі всі вони зібрались в кабінеті Маленкова, в тім числі й Берія, і засідання Президіума ЦК КПСС розпочалось.

Берія

Недивлячись, що засідання зайняло досить мало часу, але нам показувалось навпаки, дуже довго. За цей час кожний із нас пережив і передумав багато. У гостинній кімнаті ввесь час перебувало 15-17 осіб у цивільному одязі й у військових уніформах. Більшість із них були охоронцями й вірними слугами Берії. Ніхто, звичайно, не знав й не передбачав, що саме нас відбудуться, всі розмовляли на різні теми.

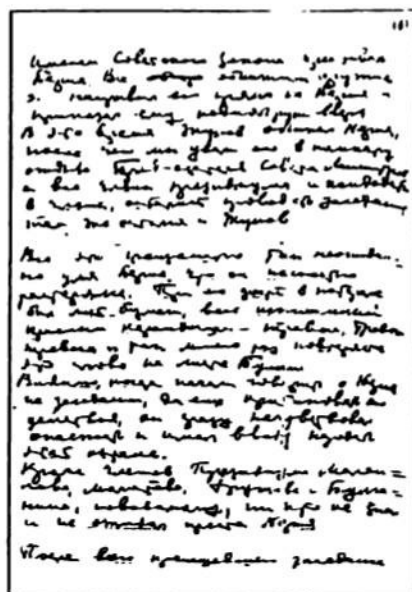
Приблизно через годину, або вірніше о 13:00 годині, 26. червня 1953 року, нам був поданий умовлений сигнал, і ми — п'ять осіб зі зброєю, шостий тов. Жуков — швидко ввійшли до кабінету, де ще відбувалось засідання. Тов. Маленков оголосив: "Іменем советського закона арештувати Берію". Всі ми вийняли з кишень зброю. Я направив свою зброю прямо на Берію й приказав йому підняти догори руки. В цей же час Жуков обшукав Берію, після чого він був переведений до однієї з кімнат Представника Совета Міністрів, а всі інші члени Президіума ЦК й кандидати у члени залишились продовжувати засідання. Жуков залишився на засіданні.

Все це відбулось так несподіванно для Берії, що він цілком був розгубленим. При арешті в його портфелі був знайдений листок паперу, на якому червоним олівцем багато разів було написано — "тривога, тривога...".

Як видно, що коли на засіданні почали розмову про Берію, про його поведінку й дії, то він відразу відчув небезпеку й мав на увазі передати цей листок своїм охоронцям в Кремлі.

Крім членів Президіума ЦК КПСС Булганіна, Маленкова, Молотова й Хрущова, як стало мені відомо, ніхто не знав й не сподівався арешту Берії. Засідання протянулось ще якихось 15-ть хвилин після арешту Берії, пізніше всі члени Президіума, в тім числі й Жуков, роз'їхались по своїх мешканнях. Залишились лише нас 5-ть осіб: я, Батіцький, Баксов, Зуб й Юферев, та нами арештований Берія. Зовні двері до нашої кімнати охоронялись тов. Брежнєвим, Гетманом, Недєліним, Проніном та Шаталовим.

Берія ввесь час дуже нервувався, намагався підходити до вікна, декілька разів просився до туалету, ми всі п'ять осіб зі зброєю напоготові водили його до туалету й назад. З усього було видно, що він хотів якимсь чином подати сигнал охороні МГБ, котра скрізь стояла у військовій уніформі й у цивільному одязі зі зброєю... Час тягнувся дуже повільно, ми були дуже голодними, замісник Маленкова тов. Суханов ввесь час готовив для нас чай. Але темнота ще не наступала, щоб можна було вивести Берію з Кремля непомітно. Пізньої години ночі, десь о годині 22-23, несподівано з'явився перший заступник Берії — генерал армії Масленников й начальник урядової охорони генерал-лейтенант Власік. Вони піняли шум й крик, потребували від нас повного пояснення, що саме тут відбувається. Я зустрів їх й спокійно їм відповів: "Ви не зчинюйте шум й не кричіть", — і тут же потелефонував до Булганіна. Він приказав їм негайно залишити Кремль. Булганін також говорив і з Масленниковим. Про що саме вони говорили, я не знаю, але, поклавши слухавку, вони обоє негайно залишили кімнату. Пізніше, коли розбиралася справа Берії, Масленников покінчив своє життя пострілом з револьвера.

Записки маршала
Москаленка.

В ніч з 26 на 27 червня, десять біля 24-ої години, при допомозі Суханова /помічника Маленкова/ я визвав п'ять легких автомобілів ЗІС-110 з урядовими сигналами й посилаючи їх у штаб Московського округу ПВО на вулиці Кірова. В цей же самий час, згідно мого розпорядження, було підготовлено 30 офіцерів-комуністів штаба округу, під командуванням начальника оперативного управління полковника т. Ерастова. Всі вони були озброєнні й привезені у Кремль без перевірки на п'ятьох автомобілях і, як лише прибули, зразу ж замінили сторожу в Кремлі, котра була під контролею Берія. Після цього, оточений вартою, Берія був виведений на подвір'я й посаджений у авто ЗІС-110 на середнє сидіння. В це авто сіли також зі зброєю Батіський, Баксов, Зуб й Юфреєв. Я зайняв місце спереду, біля шофера. У другій авті їхали шість офіцерів з ПВО. Двома автомобілями ми проїхали без зупинки через Спаські ворота й повезли Берія до гарнізонної гауптвахти м. Москви...

На слідуючий день, або вірніше 27.6.53 р., у суботу, коли я з тов. Батіцьким, Гетманом й іншими товаришами був у канцелярії гауптвахти, до мене з'явились замісники Берії генерал-полковник Круглов й Серов. Вони мали поручення Хрушова й Маленкова разом зі мною провести розслідування у справі Берії, котрого обвинуватили у властолюбстві й у зловживанні владою. Я почував себе дуже незручно, так як обвинувачувався їх начальник - і раптом його замісники будуть провадити розслідування. Я запропонував, щоб при допитах були присутні разом зі мною т. Батіцький й т. Гетман. Серов й Круглов категорично відмовились від такої пропозиції. Ми дуже довго сперечались але нічого не вирішили.

ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Вельмишановний Редактор!

"...Вже на протязі довшого часу живемо надією на краще, але мушу признатись, що і терпіння на чекання "кращого" має свої межі. Ви, напевно, не можете собі уявити у яких умовах нам, шахтарям в Донбасі, приходиться працювати глибоко під землею. Ми добуваємо вугілля на глибині однієї тисячі метрів, де температура і вологість є надзвичайно високими, та дуже багато газу метану. Працюючи з 1956 року на одній з шахт мені довелося бачити і людське горе, і смерть багатьох шахтарів як глибоко під землею, так і на землі... Працюємо, бо хочеться жити. Наша технологія на шахтах 60-70 років позаду інших розвинених країн світу. А яке це "райське" соціал-комуністичне життя? Це не життя - це нечуване в світі рабство!

Пишу до Вас цього листа, уже за північ, всі сплять - чомусь на думку прийшли слова Т. Г. Шевченка: - "Мені однаково чи буду я жити на Україні, чи ні, та не

Я потелефонував у ЦК Маленкову. Мені відповіли, що всі члени Президіума ЦК перебувають у "Большом театре" на прем'єрі "Декабристи" або "Война і мир". Я негайно потелефонував до театру й попросив до телефону Маленкова або Хрущова. Підійшов до телефону перший, і коли я описав ситуацію, він, порадившись з іншими членами Президіума, відповів: - "Приїзжайте всі троє до театру".

Під час антракту в спеціальній кімнаті театру зібралися всі члени Президіума ЦК. Серов й Круглов зразу ж повідомили їх про моє недобре відношення до Берії.

Нарешті дали можливість й мені говорити. Я заявив: — я не юрист й не чекіст, як вірно й як невірно поводитися з Берією. Я с воїн й комуніст. Ви сказали мені, що Берія є ворогом нашої партії й народу. А тому всі ми, в тім числі й я, відносилися до нього, як до ворога. Але ми нічого поганого для нього не допускаємо. Якщо я в чім небудь поступив невірно, підкажіть, і я знайду шлях до виправлення цієї ситуації. Виступили Маленков й Хрущов з заявами, що дії тов. Москаленка вірні. Президіум їх одобряє і тут же заявили, що розслідування буде вести прокурор т. Р. А. Руденко у присутності тов. Москаленка.

Подав Іван Фост
"Московские новости"
Номер 23

/Закінчення в наступнім числі/

XX

Читайте й розповсюджуйте "Н Т У Р М"!

однаково мені з ким буде Ненька-Україна!

Донбас, як глибоко у копаляннях під землею так і на поверхності землі, кипить... Вже з кожним днем наближається та хвилина, коли наш нарід повстане й знищить з корінням комуну з її провідниками. А знищити цей бруд ми мусимо. Іншого виходу не лише не має, але, і не може бути...

Я вже перестав боятися за своє життя. Злиденне життя й каторжна праця на шахті зробили мене інвалідом – хворіє моє серце. Моє життя зараз присвячене у придбання повної незалежності України від Москви, та починати будувати краще життя для моїх дітей та онуків. Час розплати над нашими ворогами приближається з кожним днем. Будуть великі жертви, але, дорогий земляче, без жертв ми ніколи не виборимо свободу для нашого народу.

Дуже вдячний Вам за надісланий журнал Штурм. Ми читаємо його й радіємо, що ми не одні, а що з нами є наші брати й сестри поза межами нашої обездоленої матері України.

Степан Федорченко
 Макеївка, Україна
 Травня 17, 1991

Катруся Романна Павенська

Нещодавно до Вінніпегу, Канади на постійне проживання приїхала із своїми батьками сіроока, вдумливо-серйозна 16-річна школярка із Чернівців Катруся Павенська. Не дивлячись на свій юний вік, Катруся пробує своє перо в поезії, деякі її вірші вже були надруковані в Україні.

Присвячую вчорашнім катам України,
що нині величають себе "друзями нашого народу".

О, хто ви, лицарі свободи:
Чи світ, чи темрява, чи сон,
Чи козаки небаченої вроди,
Чи яничари, у яких новий хітон?

О, хто ви, брехуни чи совість роду,
Та совість, про яку забули всі;
Чи лиш багно, що має позолоту -
Цілуєш прапор, що ще вчора ти ганьбив.

Сьогодні повзаєш ти на колінах
І б"єш у груди - ти ж бо в дошку свій
Іти, запроданце, наївно
Гадаєш, ми забудем злочин твій?...

Сьогодні гірко плаче Україна,
В жалобі опускає прапори,
Сьогодні вона чорнобильським дітям
Заплітає в коси траурні стрічки.

І пливе над землями Вкраїни
Дзвін на спомин, тихий дзвін
По тій чорній даті - роковини, -
Спомин по іше живим.

Ти сьогодні плачеш у жалобі,
Але пам"ятайте ви, кати!
Вона не вмерла і не вмере ніколи -
До бою гостряться мечі!

Харків.-Начальник харківського КГБ генерал Гібудуллов видав приказ, котрий зобов"язує всіх кегебістів на протязі двох років вивчити українську мову, а також всі ділові справи КГБ у Харкові провадити лише в українській мові.

"Советські військові душогуби доживають свого ганебного кінця. Розпочали й залякати народною стихією, їх мета є ніщо інше, як зберегти себе від процесів рабів імперії. Ось в чім полягає їх боротьба - вже не за збереження облудного комунізму, не за перестройку... Ні! Їх мета врятувати свої черстві нелюдські душі...!"

ДО ЧОГО ДІЙШЛО КГБ?

Сама найжахливіша установа у людській історії, якщо прийняти до уваги кількість жертв заподіяних нею, - "Комитет Государственной Безопасности" /КГБ/ СССР. І ця кримінальна установа не так давно здійснила акт цинізму.

Советські раби навіть в концтаборах й тюрмах люблять "Королевою КГБ" на телевізійних екранах.

Як повідомляє газета "Комсомольська правда", 23-літня Катя Майорова була офіційно проголошена "Королевою КГБ".

Ця кримінальна установа в "імперії зла", під керівництвом палаца Владіміра Крючкова, намагається всіма засобами дістати від своїх рабів повагу й справедливість. Але всі ці намагання є безплідними. Палачі є і будуть палачами!

БУКОВИНСЬКИЙ КУРІНЬ

/П"ятидесятиліття Буковинського Куріня, сторінка новітньої історії України та Організація Українських Націоналістів/.

50-ть років тому розпочалася Друга світова війна. У цей рішальний час повелося руїникам створити розкол у суцільній до-

сі Організації Українських Націоналістів. Однак провід ОУН з його головою, полк. Андрієм Мельником, зумів стримати пролиття братньої крові і діяв у широких державницьких масштабах. Вірним Проводові залишився тереновий провідник Буковини і Басарабії, в той час, поручик Петро Вой-

новський, якого родина мала кров воїнів Гетьмана Івана Мазепи, – мужнів в тайнім українським Пласті та в ОУН.

ОУН на Буковині було переорганізовано в глибоке підпілля, заслуга теренового Проводу – зокрема п. Войновського. Вишкіл і виховання оперто на світогляді Пророка Тараса Шевченка та заборонено поширювати чорну пляму розколу в Організації, між членами, симпатиками та народом. Але дозволяв скриватися підпільникам з Тернопільщини /де Провідником був студент, теперішній, Др. Степан Ворох з Неварку, Н. Дж., США/.

Його підхід до виховання та глибоке законспіроване підпілля дало можливість членству зберегти вірність лише одному Провідникові ОУН з головою полк. А. Мельником, та діючим головою Проводу О. Ольжичем.

Це дало також можливість приготувати населення до перебрання державного правління у власні руки – почавши з сіл аж до столиці Буковини Чернівців та до міст у північній Басарабії. Було зорганізовано Українську Національну Раду Буковини та Басарабії, яку очолив проф. Ілля Карбулицький. Фахова підготовка дала також можливість партизанським відділам та військовим частинам для спецзавдань нанести дошкульні удари, як адміністративним так і мілітарним чинникам, а головню НКВД і дати відсіч відступаючій більшовицькій армії і нановонаступаючій румунській армії.

Законспірований зв'язок П. Войновського з підпільним німецьким військовим рухом проти нацистської партії й Гітлера. Він зв'язується з генералом Альфредом фон Скилем, головкомандуючим центральним німецьким фронтом, – румунськими та мадярськими частинами, що після розмови, здержав бої з новонаступаючою армією й окупаційною владою. Тою тактикою зберіг цінне життя українського воїна. Погодився також на переговори з румунами та німцями та на підписання "Акту" з 28 точками, у яких було застережено, що Буковина і Басарабія є землі українські, що УНРада є найвищий чинник. Устійнено можливість організованого переходу воїнів та учасників підпільного діяння – частинами та групами перейти ріку Черемош до Галичини і ріку Дністер на Східню Україну.

З самого початку війни, пляновим повстанням, народ відчув себе господарем на своїй землі. Повіяли жовто-блакитні прапори з тризубом і мечем по державних забудовах. Героїчні бої, як проти відступаючого, так і новонаступаючого окупанта – примусило до переговорів, що дало можливість пляновому маршу колон воїнів та членів ОУН на Східні Області України, до столичного Києва, – допомагати братам бути там господарем своєї держави.

Точно опрацьованим походом переходять

старші і молодші, жінки й дівчата, друзі і подруги, посестриці та побратими ріку Черемош і Дністер, що нас роками розділювали.

У містечку Городенка в Галичині повідомлено Провідником Василем як місце зустрічі двом колонам, частинам та групам, який повернувся з зустрічі з Головним Проводом ОУН у Львові, а ми довідалися, що по повнім звіті перед членами Головного Проводу, плян вимаршу плянованого курія на Східні Області України одобрено, а його присягою назначено, як члена Головного Проводу – діючим референтом військових справ Східніх Областей України та стати Командиром Курія з підвищеним ступнем сотника.

У Городенці до двох мілітарних колон з міста Чернівець і Вишніці, долучувалися частини й групи з полудневої й північної Буковини. Тут по приході Провідника Василя зі Львова, другого дня відбулася ранішня збірка всіх учасників, молитва, охрещення Курія "Буковинським Курінем". Потім загальна присяга і слово нашого Провідника про мету, напрям маршу, про обов'язки та завдання і наказ: завтра, шоста рано, вимарш.

І дійсно, незабута хвилина, коли точно о годині шостій Курінь виструнчився в повнім військовім приготуванні до походу, дійти до столиці України. На переді почесна чота з Курінем прапором, на якому вигиптований тризуб з мечем, – хор, жіноча сотня, далі сотня за сотнею, всі з своїми прапорами та обоз. Попереду по боках, на конях рушила передня патруля і розвідка, позаду, рівнож на конях, задня і бічна патруля і розвідка.

Численно прийшли попрощатись з нами громадяни містечка. Вони привели своїх дітей і з слізьми в очах розмовляли з нами та бажали нам щасливо мандрувати. А перед Курінем стояв голова міста з делегатами попрощати Командира.

Почувся рвучкий наказ старшини маршу "Струнко" – почесть дай, і до старшини маршу приступив командир Курія. "Увага Курінь, на мій наказ до походу руш!" І з піснею "Засвіт стали козаченьки...", Курінь помаршував до переходу через Дністер, до містечка Товсте, до ріки Збруч, до недавнього ще кордону між західніми та східніми Областями України...

В часі нашого маршу від міста Товсте до Кам'янця Подільського, до нашого Курія пляново прилучалися частини та групи, що перейшли через Дністер. Під час кількденного побуту в Кам'янці Подільським у бувших т. зв. "Петлюрівських казармах", команда Курія зв'язалася з частинами що стаціонували в Китайгороді над Дністром, та у Могилеві Подільському і з повними двома батальйонами у місті Умань, куди їм вислано, для допомоги виконання обов'язків, одну повну сотню, включно для завдань на полудневих Областях Схід-

ньої України.

Від Кам"янця Подільського через місцевості: Дунаївці, Маньківці, Нова ушиця, Ялтущків, Бар, Северенівка, Жмеринка, Вінниця, Стриківка, Калинівка, Кордилька, Перемога, Комсомольська, Хижин... Курінь нарешті вмаршрутував до Бердичева. У Бердичеві ми були примушені перебути в казармах 10 діб, бо Київ ще був в руках більшовиків. В цій місті наш Курінь, а головне наш Провідник-Командир пережив дві події, котрі могли б заломати слабку людину. Перша, коли Провідник прощаючись на віки цілуючи чоло трьом воїнам, що впали, здержуючи моторизовану відступаючу більшовицьку частину в селі Виженці - Вижиці, де їх і поховано біля церкви.

Другою подією стала тяжка вістка про ганебне замордування румунськими окупантами першого заступника Провідника Василя-керівника військової референтури Теренового Проводу, друга поручика Дмитра Звізду. Третя - героїчна смерть в бою з НКВД в перших початках окупації. Там впала зраджено братами ОУН з Коломиї Леся Никорович з Гнідевичів, перша референтка жіноцтва Теренового Проводу.

У цій місті /Бердичеві/ стрясла нас всіх вістка, що прийшла зв"язковим з міста Житомира, що від братньої руки, на втіху ворогам, скритими підлими пострілами забито двох членів Головного Проводу Омеляна Сеника Грибівського та поручика Микола Сціборського.

На їхній похороні, в присутності голови та членів Теренового Проводу, почесні чоти української поліції і маса народу, взяла участь і Почесна Сотня Буковинського Куріня з своїм прапором та командиром.

Однак, житомирська трагедія і зради ще більше заставили серце й волю нашого Провідника, що ночами й днями приготував плян дальшого нашого маршу.

/Закінчення в наступнім числі/.

Грім з Глибокої - Буковини.

Від редакції: "Буковинський Курінь" подається згідно оригіналу/.

О Г Л Я Д П О Д І Й...

=====

/Закінчення зі стор. 2/.

умовах вільного світу, демократичною державно-самостійницькою ідеологією, котра мала би бути державно-політичним взірцем та надхненням віри в рацію боротьби за волю і державність. І який парадокс!.. Українська еміграція роз"єднана, розсварена. Очевидно, за довгі роки перебування у вільному світі ми ще не встигли остаточно позбутись чужинського духового

ярма. Ми ще не спромоглися на завершення української духової сувереності, без котрої немислимий витвір державницького моноліту - лютого чинника автетичної всенародної Соборності.

Нерідко у нашій невідницькій психології ще досі бракує завершення національного гонору та державницької ревності. І тому в свій час деякі "ідеологи" в українській еміграційній пресі писали: "УРСР - це продовження державності УНР", дарма що УНР й УРСР - це два діаметрально протилежних світи, між котрими знаходиться непроходима ідеологічна та світоглядова безодня...

Найбільшою загрозою для національно-державного відродження України є ворожа розкладова діяльність у власному національному середовищі. Так було в минулому, коли-то створений Москвою Харківський більшовицький уряд так ганебно відчинив двері Вільній Україні для інвазії найбільших її історичних ворогів. Так є сьогодні. Верховна Рада УРСР, переважна більшість котрої, під числом 239, є звичайними вислужниками Москви, теоретично об"явила Суверенитет України лише для того, щоби загальмувати стихію українського відродження та щоби справжнього суверенитету Україна не мала ніколи.

Сьогодні оці, з дозволу сказати, "громадяни сувереної України" - депутати Верховної Ради УРСР під числом 239, тайно, по злочинськи готують від імені Українського Народу підпис про прийняття т.зв. "оновленого Союзу".

Не з меншою силою діє ворожа розкладова активність в середовищі української політичної еміграції. Агенти КГБ в обличчі офіційних членів культурних зв"язків з співвідчизняками в діаспорі та традиційне шовіністичне духівництво РПЦерквя намагаються дезорієнтувати українську еміграцію та розчинити найвищі державно-самостійницькі ідеали України в дешевій "радянськості"-промосковській ющі!..."

Максим Мировський
Буенос Айрес, Аргентина

Від редакції: Ми взяли деякі витяги з промови М. Мировського 25. травня 1991 року в Буенос Айресі.

=====

Вашингтон. - Джордж Буш, президент США, є тої думки, що Америка повинна допомогти СРСР, а найбільше підняти престиж комуністичного диктатора Горбачова, вийти з економічної і політичної кризи та врятувати імперію від загибелі.

Дивним є те, що вільний світ і, особливо США, ніяк не можуть навчитися з дій комуністичних сатрапів в минулому. А скільки жертв коштувало оце безглузде довіряння й рятування "імперії зла" Америкою?

РОСІЙСЬКІ "ХЛОПЦІ" В КАРАБАХІ

/Закінчення зі стор. 14/

Подасмо деякі свідчення місцевих мешканців цієї області.

"... У п'ятій годині ранку ми були пробуджені стрільбиною з автоматів. Всі ми вискочили з хати на двір і побачили, що стрілянина ведеться з усіх сторін та що наїхало дуже багато советських солдатів. Все небо було освічене від розривів ракет.

У нашу хату звірвалось зразу від 40 до 50-ти солдатів. Перелякані на смерть жінки й діти підняли несамопитий крик прохаючи у солдатів милости. Ми чули також подібні крики й у сусідніх хатах. Мого сина кинули додолу й почали бити ногами. Потім направили дуло автомата йому в обличчя й почали кричати по-звірськи: "Розкажуй правду, сволоць! Зараз ми тебе розстріляємо!". Ми в недоумінні запитали: "за що? Що ми зробили?". Але відповідь була дуже короткою й холодною: "Такий приказ ми отримали". Солдати перевернули все в хаті. Вони шукали не зброї, а грошей, жіночі прикраси... З моїх вух зірвали сережки, перстень та хрестик. Всі знайдені ними гроші солдати позапихали у свої кишені, залишивши мені лише три рублі". "Візьми, старенька, купи завтра собі хліба". Все, що було заготовлено на зиму у банках, було розбито. Кулями була посічена вся стеля..." /Сара Мангасяран/

"...Спочатку у нападах на цивільне населення брали участь міліціонери, розмовляючи по-азербайджанському, пізніше їм на допомогу прибули солдати каральних частин в червоних й чорних беретках. У моїй хаті вони порозбивали всю посуду, мебелі, порвали на клаптики майже всю нашу одежу. Забрали гроші й золоті цінності..." /Гагік Габріелян/

"...Нам не залишили ані тарілок, ані шклянок, побили все... Чому ці солдати шукаючи зброї, все розбивають, виривають з рук гаманець з декількома рублями, б'ють жорстоко усіх в хаті..." /Валя Степаняк/.

Звідки ж було приказано советським офіцерам й "російським хлопцям" вживати терор проти вірменського населення? Звичайно, із Москви. Як бачимо, що кримінальний елемент в Кремлі, порошує свої кримінальні впливи й в рядах армії.

Київ. - Сама наївна частина народу, особливо по селах й на хуторах, продовжують вірити, що "вожді" до цього часу мало знають про стан в СРСР. Ці люди пишуть листи й посилають телеграми, приходять на зустріч з депутатами й шукають правди. Ці, наївні люди, ніяк не можуть примиритися з тими фактами, що криза в імперії викликана т. зв. "вождями" народу.

Посмертна згадка

З глибоким жалем і смутком повідомляємо друзів-легіонерів, земляків та приятелів, що на 82-ім році життя, 20.4.1991, відійшов від нас на вічний спочинок -

ТРОХИМ ПАСІЧНИК.

Покійний народився у Кам'янець Подільському, Україна. На протязі свого життя сл. п. Трохим Пасічник був щирим й відданим патріотом - державником й самостійником. До кінця свого життя був вірним ідеям сл. п. Симона Петлюри й сл. п. Івана Багряного. Завжди чесно виконував покладені на нього обов'язки в Легіоні Симона Петлюри, ДОБРУС та УРДП. Родини він не мав. Похоронений сл. п. Трохим Пасічник в Буенос Айрес, Аргентина.

Дорогий Побратиме! Вічна Тобі пам'ять!

ГВУ ЛСП.

На Пресовий Фонд

В. Сердюк	\$ 10.00	дол.
М. Савків.....	10.00	"
В. Самодін	15.00	"
П. Бреславець	10.00	"
П. Плювак	20.00	"
В. Лукасевич	10.00	"
Г. й А. Залізник	10.00	"
О. Колесніченко	20.00	"
Т. й М. Бабюк	20.00	"
В. Даниленко	25.00	"
Пані матка Лаврик	5.00	"
О. Золотаренко	20.00	"
Г. Войтович	20.00	"
о. Др. В. Павенський	10.00	"
І. Гурін	60.00	фун.
І. Авраменко	10.00	дол.
М. Мировський	5.00	"
Ол. Римський	5.00	"

НА ПОТРЕБИ ДІЯЛЬНОСТІ ДЦ УНР

В. Стадніченко /Німеччина/ ..\$100.00 мар.

Від Адміністрації: Всім жертводавцям на пресовий фонд журналу "ШТУРМ" та на потреби діяльності ДЦ УНР в екзилі адміністрація висловлює щире дякую.

За адміністрацію - Володимир Даниленко.

ТАСНА
ІНСТРУКЦІЯ
КГБ - КРЮЧКОВА

Як стало відомо, що керівник КГБ В. Крючков, розіслав всім своїм закордонним агентам інструкції з повідомленням, що у найближчих місяцях в СРСР може виникнути дуже серйозна ситуація. На думку т.зв. "совстологів", попередження Крючкова можна розцінювати, як приказ про приведення всіх підвідділів КГБ до стану військової "готовності".

СУД НАД КПСС В "ІМПЕРІЇ ЗЛА?"

УЦІС. - Такі запитання ставлять собі в "Імперії зла" - ССРСР, і зокрема пише про це ліберальна преса в Москві щораз час-тіше. Справа ця знаходить щораз ширший

"Бо немає і не було в світі партії, включаючи нацистську партію Німеччини, яка визнавала б таку людиноненависницьку ідеологію і здійснила б стільки страшних за своїми масштабами і своєю жорстокістю злочинів проти десятків мільйонів людей..."

Часопис включає в це також лєнінську еру, і масовий сталінський терор, і врешті - також і посталінську еру, коли то ССРСР ніс "братерську допомогу" східноєвропейським країнам /кривава ліквідація національно-визвольного руху мадярського народу 1956 р., збройний напад на Чехо-Словаччину/. А вже в новіший час - вторгнення до Афганістану, криваве придушення маніфестацій в Тбілісі тощо.

На думку автора статті Філіпова, вже недалекий той час, коли компартія буде відсунена від влади. І тому щораз то актуальнішим стає питання створення спеціальної комісії для розслідування її злочинної діяльності. Як відомо, в Україні та в інших республіках ставляться також

вимоги відібрання від партії її майна, як і припинення дотацій для КПСС, які отримують підлеглі їй міністерства - міністерство внутрішніх справ, КГБ тощо. Партія незаконно присвоїла собі багатомільйардне нерухоме майно: адміністративні будинки, санаторії, домів відпочинку, спеціалізовані і спеціалізовані. Так, суд над палачами з КПСС неминучий!

Хто ж рятує ватажка КПСС від гільйотини?!

відгук серед населення імперії. В Україні також щораз голосніше ставлять вимоги відбутися над партійними злочинцями своєрідний "Нюрнберзький суд".

Нещодавно московський часопис "Согласие", в статті "Чи буде суд над партією?" пише, що слід судити не тільки партійних злочинців, а й цілу партію большевиків.

Побоюючись розправи зі сторони своїх "вчорашніх" рабів, кровопивці - кегебісти, члени комуністичної партії та увесь апарат кримінальної системи розпочав наступ по всіх "республіках" імперії. Кров льється по тротуарах та вулицях "республік". Кров відданих патріотів свободи й демократії... Але час розправи над своїми палачами наближається з кожним днем. Прийде той час, коли цей кримінальний комуністичний елемент всього людства, стане перед судом "Трибуналу національних республік" за заподіяні злочини супроти населення цих "республік"!